

Най-напредъ ся рѣши Кара Георгій възбил-но да излезе на Бѣлградъ, и кое-то като стори, загради го съдруженъ съ вѣрны-тъ си пріатели, Чарапича, Главаша и Милоя, отъ кѣдѣ Дунава и Савж.

Въ това врѣмя показа имъ ся една добра случка, сиречь: нѣкой си Арнаутинъ, православенъ Христианинъ, по имя Конда, бѣше дошелъ при Сърбы-тъ изъ Бѣлградъ и представи имъ единъ способъ, кой-то истина че бѣше свързанъ съ голѣмо дерзновение, обаче твърдѣ сходенъ за да ся привзѣме Бѣлградъ. Тойзи Конда взѣ съ себе си единъ Сърбинъ по имя Узунъ Мирко и други още пять человекъ, и отиде при хендецы-тъ (митиризы-тъ), кои-то заграждатъ една часть отъ Бѣлградъ и то предъ зорж (на 30. Ноемврій 1806. год.). При това като знаеше той твърдѣ добрѣ на коуж странж може да ся прескочи помѣжду стражи-тъ внатрѣ, прехвърли другары-тъ си внатрѣ безъ да осѣтятъ тыя двѣ стражи. Конда отиде право на една отъ оныя градски порты, нѣ на пѣть-тъ сръщна го една ноцна стража и повика: „кои сте вы?“ Конда отговори турски: „Везиръ-беіови человекъ (а тойзи бѣше единъ карджалійскій предводитель) — и стража-та го пустна. И тѣй безъ никакнхъ противность отиде той право на капіж-тъ, и безъ да губи врѣмя удари на стражж-тъ, коя-то вардѣше капіж-тъ. Освенъ това влучи ся и твърдѣ добра прилика, сиречь бѣше тамамъ предъ оня день, съ кой-то щеше да ся захване байрямъ-тъ; и Конда като изгърмѣ на онажъ стражжъ при капіж-тъ и тѣи на него, други-тъ въ градъ-тъ помислихж, че тоя гърмѣжъ е за